

[Socialministeren.]

altså 2 milliarder kroner årlig. Det svarer til renten af et meget stort beløb. Hvis renten sættes til de gamle dages uskyldige 5 pct., vil det sige, at det produktive samfund først skal forrente 40 milliarder kroner, inden der bliver noget til andre nødvendige udgifter. Disse 40 milliarder kroner er en prioritet, som demokratiet har oparbejdet i vort samfund, men jeg kan ikke se rettere, end at anvendelsen af så betydelige beløb også må være underkastet en konstant nøje undersøgelse. Noget sådant sker dog på alle andre større områder; både i industrien og i landbrugsproduktionen sættes millionbeløb ind på kvalitetskontrol og rationaliseringsundersøgelser. Vi anvender et halvt hundrede millioner kroner årlig på naturvidenskabelig og teknisk forskning. Arbejdsgivernes og arbejdernes organisationer har deres statistiske kontorer; arbejdsgiverne har deres erhvervsøkonomiske institut, der arbejder med undersøgelser og udredninger af økonomiske problemer i forhold af interesse for industri og håndværk. Vi her i tinget repræsenterer en ikke ringe sum af personlige erfaringer, men vi bør over for hinanden indrømme, at vort arbejdsfelt er så stort og splittet, at vi kun på ganske begrænsede områder kan nå helt ned i bunden af et socialt problem. Hvorfor skal vi så ikke tage videnskaben til hjælp også på dette område?

Det ærede medlem hr. Lorentzen sagde, at videnskaben ikke altid ville være i stand til at hamle op med manden i det praktiske liv; det er måske rigtigt nok, men der er vel her et både-og. Heller ikke det ærede medlem ville afskære videnskabens gren: det ærede medlem nævnte en række videnskabelige institutioner, der foretager undersøgelser, og rejste spørgsmålet, om ikke dette institut kunne anbringes i nærmere tilknytning til universiteterne, således som det er foreslået af professor Svalastoga; også det ærede medlem hr. Gottschalek-Hansen var inde på denne tankegang. Professor Svalastoga har i kommissionen kæmpet for sit eget, tør man vist sige. Han mener at have et for ringe beløb afsat til praktiske studier og til, at der kan sikres de studerende en virkelig opøvelse på det felt, som

nu engang er hans saglige felt, og jeg er af den opfattelse, at professoren har ret heri. Der er faktisk et for ringe beløb til rådighed.

Jeg har for mit eget vedkommende nøje overvejet de tre muligheder, der foreligger. Man kan lade det være et ministerielt institut, eller man kan lade det være et universitetsinstitut, og som tredje mulighed kan man lade det være et selvejende institut, der virker midt imellem. Jeg har først prøvet på, om det ikke skulle være det rigtigste at knytte instituttet til universiteterne, men jeg er blevet overbevist om, at det ikke lader sig gøre, fordi dette institut ikke kan lægges under professor Svalastoga — det kan ikke være et sociologisk udsnit af fakultetet. Der skal nemlig også samarbejdes med samfundsvidenskab af anden karakter som nævnt her i dag, og det eneste kloge og rigtige er, at også ministeriernes sagkundskab inddrages i feltet. Det vil sige, at det rigtige må være et institut, der arbejder videnskabeligt efter strengt saglige linjer, således at den sagkundskab, der er oparbejdet på Slotsholmen, indgår i billedet.

Der har jo nu og da, og vel navnlig fra venstres side, været tanker fremme om nedskæring af vore budgetter, også de sociale, med en eller anden ret vilkårlig procent på fra 5 til 10. Jeg betragter den slags som en utopi. Der er, set med mine øjne, kun én vej frem til rationelle besparelser, nemlig at der foretages en saglig og omhyggelig analyse af hvert område for sig. Det skulle ikke være udelukket, at vi uden at afsvække hjælpens effektivitet kunne nå frem til mere hensigtsmæssige og også mere økonomiske ordninger på visse områder end de nuværende.

Lad mig nævne revalideringen. I det sidste par år er der bygget revalideringsinstitutter forskellige steder i landet. Dem har man bygget i klar erkendelse af, at det gælder om så vidt muligt at føre de invalide tilbage til erhvervslivet, hvad invaliderne også selv ønsker. Jeg havde forleden dag besøg af en mand, der arbejdede i en plantage i Nordsjælland. Han havde invaliderente, men hans eneste brændende ønske var at blive sat i stand til selv at klare sit arbejde derude ved frugtplantagen, så han kunne sige farvel til invaliderenten, og således er der mangfoldige mennesker der har